ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ
της 6ης Νοεμβρίου 1997 *

1. Με την παρούσα προσφυγή, που ασκήθηκε δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές ρυθμίσεις για να συμμορφωθεί με την οδηγία 92/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1992, για τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας 81/851/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τα κτηνιατρικά φαρμακευτικά προϊόντα και τη θέσπιση συμπληρωματικών διατάξεων για τα ομοιοπαθητικά κτηνιατρικά φάρμακα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή.

2. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο της οδηγίας 92/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου (στο εξής: οδηγία) ορίζει τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να συμμορφωθούν προς την παρούσα οδηγία το αργότερο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1993. Ενημερώνουν αμέσως την Επιτροπή σχετικά (...)».

3. Η Επιτροπή, ελλείψει ανακοινώσεως από μέρους της Γαλλικής Κυβερνήσεως, σχετικής με τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη ή άλλης πληροφορίας από την οποία να συνάγεται ότι η Γαλλική Δημοκρατία είχε συμμορφωθεί προς τις υποχρεώσεις της, που απορρέουν απο την οδηγία, απηύθυνε στις 10 Φεβρουαρίου 1994 έγγραφη όχληση στην Γαλλική Κυβέρνηση.

4. Ελλείψει απαντήσεως στην έγγραφη όχληση από την Γαλλική Κυβέρνηση, η Επιτροπή εξέδωσε την 4η Μαρτίου 1996 αιτιολογημένη γνώμη, με την οποία κάλεσε την Γαλλική Δημοκρατία να λάβει, εντός διμήνου από την παραλαβή της, τα αναγκαία μέτρα για τη συμμόρφωσή της στην οδηγία.

5. Απαντώντας στην ανωτέρω αιτιολογημένη γνώμη, οι γαλλικές αρχές ανέφεραν ότι είχαν ετοιμάσει ένα σχέδιο νόμου και ένα σχέδιο διατάγματος, σχετικά με τη μεταφορά της εν λόγω οδηγίας.

6. Την 16η Απριλίου 1997 η Επιτροπή άσκησε την παρούσα προσφυγή με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου, ζητώντας αφενός να διαπιστωθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν συμμορφώθηκε προς τις υποχρεώσεις της και αφετέρου, την καταδίκη του κράτους αυτού στα δικαστικά έξοδα.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ελληνική.

7. Η Γαλλική Δημοκρατία δεν αμφισβητεί την παράληψη που της καταμαρτυρεί η Επιτροπή. Σημειώνει απλώς, με το υπόμνημα απαντήσεως που κατέθεσε στις 26 Μαΐου 1997, ότι το σχέδιο νόμου που θα μετέφερε τις διατάξεις της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη δεν μπόρεσε να ψηφισθεί εν ευθέτω χρόνω από το Κοινοβούλιο, λόγω της πρόσφατης διαλύσεως του σώματος αυτού από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και της προκηρύξεως πρόωρων εκλογών. Διαβεβαιώνει ακόμη ότι προχωρεί με τη μεγαλύτερη δυνατή επιμέλεια στην κάλυψη του υπάρχοντος κανονιστικού κενού.

8. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλείται διατάξεις, την ακολουθούμενη πρακτική ή καταστάσεις της εσωτερικής έννομης τάξης του για να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που απορρέουν από τη Συνθήκη ΕΚ και τις κοινοτικές οδηγίες [1].

9. Κατά συνέπεια, εφόσον η Γαλλική Δημοκρατία δεν έχει μεταφέρει στη εσωτερική έννομη τάξη την οδηγία, στοιχειοθετείται η σχετική παράβαση την οποία επικαλείται η Επιτροπή.

Πρόταση

10. Ενόψει των ανωτέρω προτείνω στο Δικαστήριο:

— Να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας εμπροθέσμως τα αναγκαία νομοθετικά, κανονιστικά και διοικητικά μέτρα για να συμμορφωθεί στην οδηγία 92/74/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1992, για τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας 81/851/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τα κτηνιατρικά φαρμακευτικά προϊόντα και τη θέσπιση συμπληρωματικών διατάξεων για τα ομοιοπαθητικά κτηνιατρικά φάρμακα, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ενλόγω οδηγία, και

— Να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

1 — Βλέπε τις αποφάσεις της 18ης Μαΐου 1994, C-303/93, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1994, σ. I-1901) της 28ης Σεπτεμβρίου 1994, C-65/94, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1994, σ. I-4627), της 20ής Μαρτίου 1997, C-294/96, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1996, σ. I-1781), της 20ής Φεβρουαρίου 1997, C-135/96, Επιτροπή κατά Βελγίου (Συλλογή 1997, σ. I-1061).